

Vistiņa Raibīte un mazais cālītis

StoryBook

Reiz dzīvoja liela un raiba mamma vista, vārdā Raibīte. Viņa lepni staigāja pa zaļo, ziedošo pagalmu, meklējot gardus graudiņus un baudot silto pavasara sauli.

Raibītei bija maza meitiņa — dzeltena un pūkaina kā silta pavasara saulīte. Mazais cālītis bija tik mīļš un mīksts, ka ikviens gribētu viņu maigi paglaudīt.

Mamma vista apstājās un skaļi pasauca: “Ko-ko-ko! Nāc pie manis, meitiņ!” Viņa plaši atvēra savus raibos spārnus, aicinot mazo cālīti savā siltajā skāvienā.

Meitiņa fiksi skrēja pie mammas, priecīgi saucot: “Pī-pī-pī! Es esmu te!” Viņas mazās kājiņas ātri cilpāja pa mīksto zālīti, līdz viņa sasniedza mammas drošo tuvumu.

Mamma vista no prieka sāka plātīt savus lielos, raibos spārnus — plaukš-plaukš-plaukš. Viņa rādīja cālītim, cik priecīga ir viņu satikt šajā skaistajā rītā.

Mazais cālītis centīgi atkārtoja mammas kustības, mājot ar saviem mazajiem, pūkainajiem spārniņiem. Abas kopā viņas izskatījās pēc maziem, dzīviem saules stariņiem zaļajā pļavā.

Pēkšņi viņas zālītē ieraudzīja kaut ko neparastu — tur gulēja koša un skaista Lieldienu oliņa. Tā bija sarkanā krāsā un mirdzēja saules staros kā dārgakmens.

Mamma un meitiņa ziņkārīgi piegāja klāt un ar saviem knābīšiem sāka viegli klauvēt: “tuk-tuk-tuk”. Lai cik stipri viņas klauvētu, stiprā un skaistā oliņa nemaz neplīsa.

Sajutušas Lieldienu brīnumu, mamma un meitiņa no prieka sāka dejot pa visu pagalmu. Viņas griezās un lēkāja, dziedot par pavasara atnākšanu un svētku prieku.

Mamma Raibīte mīli apskāva savu meitiņu ar siltu un pūkainu spārnu. Viss pagalms piepildījās ar spožu gaismu un bezgalīgu laimi, svinot mīlestību un jaunu sākumu.